

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

w sprawie R. F. i innych

skazanych z art. 286 § 1 i in. k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 marca 2013 r.,

zażalenia pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych Banku [...] S.A. II O/w R.

i Banku [...] S.A. I O/w K.

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w R.

z dnia 15 stycznia 2013 r., odmawiające przyjęcia kasacji,

postanawia:
utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k., przyjęcia kasacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 5 lipca 2012 r., sygn. akt II Ka [...], wskazując, że w odniesieniu do dwóch, spośród 28 oskarżonych, tj. wobec S. L. i R. P., zapadł wyrok uchylający zaskarżone orzeczenie sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, natomiast w odniesieniu do pozostałych osób, co do których wniesiono kasację na niekorzyść, w skardze tej nie powołano się na uchybienia z art. 439 k.p.k., a w sprawie nie wystąpiły przesłanki jej wniesienia, określone w art. 523 § 3 k.p.k.

Zarządzenie to zaskarżył pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych, który we wniesionym zażaleniu zarzucił *„rażące naruszenie prawa – art. 523 § 3 k.p.k., poprzez jego błędną rozszerzającą interpretację, wyrażającą się przyjęciem, że omyłkowe wskazanie oskarżonych S. L. i R. P., w stosunku do których nie zostało zakończone postępowanie sądowe wyklucza możliwość przyjęcia kasacji*

i rozpoznanie jej przez Sąd Najwyższy”. Na tej podstawie skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia i orzeczenie o przyjęciu kasacji, względnie o jego uchylenie i „*przekazanie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania*”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie, jako bezzasadne, nie może być uwzględnione.

Za oczywiste nieporozumienie należy uznać przypuszczenie skarżącego, że u podstaw oceny co do niedopuszczalności kasacji wniesionej co do wszystkich, z wyjątkiem S. L. i R. P., skazanych legło stwierdzenie, iż przeszkodę do wystąpienia ze skargą – w całości – stanowi brak prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie co do wymienionych dwóch osób. Bez żadnej bowiem wątpliwości, tę przesłankę dopuszczalności kasacji – określoną wszak w przepisie art. 519 k.p.k. – uwzględniono tylko co do tychże oskarżonych. W części natomiast, w której kasacja dotyczy pozostałych 26 osób wyraźnie wskazano, że nie spełnia ona warunku określonego w unormowaniu art. 523 § 3 k.p.k., przy jednoczesnym zważeniu, iż w skardze nie podniesiono żadnego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k.

Przeciwko tej ocenie skarżący nie przedstawił już jednak żadnego argumentu. Fakt ten nie dziwi, skoro w sprawie co do wymienionych 26 osób zapadł prawomocny wyrok skazujący – a więc inny niż opisany w przepisie art. 523 § 3 k.p.k., mającym zastosowanie do kasacji wnoszonej na niekorzyść oskarżonego, a w sprawie tej nie zachodzi wyjątek określony w art. 523 § 4 pkt. 1 k.p.k., skoro wyroku tego w kasacji nie atakuje się przy pomocy zarzutów opartych na podstawach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k.

Nie znajdując zatem podstaw do podważenia zaskarżonego zarządzenia, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.